

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับประชาชน การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของรัฐในองค์กรทางปกครอง (Administrative Organ)¹ เป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการส่วนรวมของประชาชน หรือที่เรียกกันว่า “ประโยชน์มหาชน” (Public Interest)² และโดยภาระหน้าที่ของรัฐเพื่อบรรลุถึงความมุ่งหมายดังกล่าว รัฐมีความจำเป็นต้องตรากฎหมายเพื่อให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เป็นเครื่องมือในการดำเนินการ และในบางครั้งการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองตามกฎหมายอาจเข้าไปแทรกแซงหรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน จึงจำเป็นที่จะต้องมีการควบคุมการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองเพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามแนวทางนิติรัฐ ซึ่งเป็นรัฐที่ให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน โดยเรียกร้องถึงหลักความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำของฝ่ายปกครอง อันเป็นหลักประกันที่จะทำให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนนั้นเป็นจริง ดังนั้น การคุ้มครองสิทธิของประชาชนโดยการควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำของฝ่ายปกครองจึงเป็นหลักการสำคัญในประเทศที่ปกครองด้วยหลักนิติรัฐ โดยการคุ้มครองสิทธิของประชาชนอาจแยกได้เป็น 2 ขั้นตอน³

¹ องค์กรทางปกครอง คือ การจัดองค์ประกอบของของฝ่ายปกครองโดยมีองค์กรหลายรูปแบบที่สัมพันธ์กัน โดยองค์กรแต่ละรูปแบบจะเหมาะสมกับภารกิจที่แตกต่างกันและต่างจะดำเนินงานแทน “รัฐ” อาจจำแนกได้ดังนี้คือ ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยงานอิสระ คณะกรรมการ เจ้าหน้าที่รายบุคคล รัฐวิสาหกิจ และ เอกชนผู้รับมอบหมาย รายละเอียดโปรดดู ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์, กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพฯ : จีรรัชการพิมพ์, 2540), หน้า 61-98.

² ประโยชน์มหาชน คือ ความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของการดำเนินการของรัฐเพื่อตอบสนองความต้องการของคนส่วนใหญ่ในสังคม รายละเอียดโปรดดู ธีระ สุธีวรางกูร, “นิติกรรมทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยเจตนารมณ์ของกฎหมาย,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541), หน้า 42-49.

³ กมลชัย รัตนสกาวงศ์, หลักกฎหมายปกครองเยอรมัน, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพฯ :นิติธรรม, 2537), หน้า 231-232.

1. การคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเชิงป้องกัน (Preventiver Rechtsschutz) เป็นการคุ้มครองสิทธิของประชาชนภายในอำนาจบริหารในส่วนของฝ่ายปกครอง โดยให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนก่อนเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองจะออกนิติกรรมทางปกครองโดยมีความผูกพันกับหลักกฎหมายวิธีพิจารณาเรื่องในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองที่สำคัญได้แก่ หลักความไม่มีส่วนได้เสียของเจ้าหน้าที่ หลักการรับฟังผู้มีส่วนได้เสียและหลักการต้องให้เหตุผลของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง

2. การคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเชิงแก้ไข (Repressiver Rechtsschutz) เป็นการคุ้มครองสิทธิของประชาชนภายหลังจากที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองได้ออกนิติกรรมทางปกครองแล้ว อันมีผลไปกระทบสิทธิหรือได้แย้งสิทธิของประชาชน โดยแยกได้เป็น 2 ส่วน

2.1 การคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเชิงแก้ไขภายในฝ่ายปกครอง คือ สิทธิในการอุทธรณ์โต้แย้งนิติกรรมทางปกครองของเจ้าหน้าที่ชั้นต้นก่อนที่ประชาชนผู้ถูกระทบสิทธิจะเสนอคำฟ้องของตนต่อศาลปกครอง

2.2 การคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเชิงแก้ไขในส่วนของอำนาจตุลาการ คือ สิทธิในการเสนอคำฟ้องต่อศาลปกครองโต้แย้งนิติกรรมทางปกครองของเจ้าหน้าที่

การคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเชิงป้องกันและการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเชิงแก้ไขภายในฝ่ายปกครองเรียกได้ว่าเป็นการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาถึงแนวคิดการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง จากการทำคำสั่งทางปกครอง⁴ โดยหากพิจารณาถึงวิวัฒนาการแนวคิดการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองของประเทศไทย ซึ่งแต่เดิมก่อนการประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 นั้น หลักเกณฑ์การคุ้มครองสิทธิของประชาชนในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองในประเทศไทยไม่ได้มีการรับรองอย่างชัดเจนตามกฎหมาย และพระราชบัญญัติเฉพาะในแต่ละเรื่องก็ยังไม่มีความครอบคลุมในหลักเกณฑ์ของการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง แต่ภายหลังเมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 ที่มีเนื้อหากำหนดหลักเกณฑ์การปฏิบัติ

⁴พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 5 บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “คำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า

(1) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระวังหรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ

(2) การอื่นที่กำหนดในกระทรวง

ราชการทางปกครองของเจ้าหน้าที่ของรัฐ⁵ โดยมีสถานะเป็นกฎหมายกลางและเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติราชการ⁶ กล่าวคือ ในกรณีที่มีกฎหมายเฉพาะเรื่องกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองของเจ้าหน้าที่ไว้โดยเฉพาะและมีหลักเกณฑ์หรือมาตรฐานไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายเฉพาะเรื่องนั้น แต่หากกฎหมายเฉพาะเรื่องกำหนดหลักเกณฑ์หรือมีมาตรฐานต่ำกว่า เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ และโดยผลบังคับในความเป็นกฎหมายกลางและเป็นมาตรฐานขั้นต้นนี้ ทำให้การปฏิบัติราชการทางปกครองของเจ้าหน้าที่ทั้งในขั้นต้นก่อนการทำคำสั่งทางปกครองและภายหลังการทำคำสั่งทางปกครอง ต้องผูกพันตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ดังนั้น ภายหลังจากประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ปัญหาในเรื่องบทบัญญัติในการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองตามกฎหมายเฉพาะเรื่องจึงหมดไป

แต่อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองจากการทำคำสั่งทางปกครองของเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายเฉพาะเรื่องและตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ แล้วก็ตาม แต่โดยลักษณะของคำสั่งทางปกครองบางประเภทที่มีลักษณะเป็นการอนุญาตหรืออนุมัติในการใด ๆ ให้กับผู้รับคำสั่งทางปกครองแล้ว แต่ผลจากการอนุญาตหรืออนุมัตินั้นจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลภายนอกผู้ซึ่งมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงด้วยการทำคำสั่งทางปกครองนั้น ยกตัวอย่างเช่น การออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ก่อสร้างอาคารสูง หรือตัดแปลงต่อเติมอาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 หรือการออกใบอนุญาตก่อสร้างโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2535 ซึ่งการออกใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนี้ อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลภายนอกผู้ที่อาศัยอยู่ในที่

⁵ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 5 บัญญัติว่า “วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง หมายความว่า การเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครองหรือกฎ และรวมถึงการดำเนินการใด ๆ ในทางปกครองตามพระราชบัญญัตินี้”

⁶ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 3 บัญญัติว่า “วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามกฎหมายต่าง ๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ในกรณีที่มีกฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเรื่องใดไว้โดยเฉพาะและมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้”

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับขั้นตอนและระยะเวลาอุทธรณ์หรือโต้แย้งที่กำหนดในกฎหมาย”

ดินข้างเคียงหรือบริเวณใกล้เคียงได้ ดังเป็นปัญหาโต้แย้งสิทธิของบุคคลผู้ได้รับผลกระทบและเกิดความเสียหายต่อศาลยุติธรรม ยกตัวอย่างเช่น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2949/2526 ศาลฎีกาวินิจฉัยไว้ใน 2 ประเด็น ประเด็นแรกวินิจฉัยว่า จำเลยที่ 2 กรุงเทพมหานคร โดยจำเลยที่ 4 หัวหน้าเขต อนุญาตให้ปลูกสร้างอาคารสูงเกิน 8 เมตร เป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมาย จึงให้เพิกถอนใบอนุญาตก่อสร้างอาคารในส่วนที่สูงเกิน 8 เมตร และในประเด็นที่สองวินิจฉัยว่า การปลูกสร้างอาคารของจำเลยสูงกว่าบ้านของโจทก์มาก จึงเชื่อได้ว่า อาคารที่จำเลยปลูกสร้างปิดกั้นทางลมและแสงสว่าง จึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์เป็นเหตุให้โจทก์เดือดร้อนรำคาญเกินควรคาดหมายได้ว่าจะจะไปตามปกติและเหตุอันสมควร โจทก์จึงมีสิทธิกำจัดความเดือดร้อนรำคาญให้สิ้นไปได้ จึงเห็นได้ว่าตามคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้ ศาลให้ความคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามผู้อาศัยอยู่ในที่ดินข้างเคียงซึ่งได้รับผลกระทบจากการทำคำสั่งอนุญาตที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของเจ้าหน้าที่ โดยให้เพิกถอนใบอนุญาตในส่วนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น

นอกจากนั้น ในกรณีที่เป็นปัญหาเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องการร้องทุกข์ในการอนุญาตหรืออนุมัติของเจ้าหน้าที่ต่อบุคคลใด แล้วก่อให้เกิดความเดือดร้อนและเสียหายแก่ผู้ร้องซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับคำขออนุญาตหรืออนุมัตินั้นยกตัวอย่างเช่น คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ที่ 21/2531 ผู้ร้องทุกข์ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ว่า ผู้ร้องทุกข์ได้รับความเดือดร้อนอย่างยิ่งจากการที่กรมทางหลวงอนุญาตให้ก่อสร้างศาลาที่พักผู้โดยสารปิดทางเข้าออกอาคารของผู้ร้อง คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์พิจารณาแล้วจึงวินิจฉัยเพื่อเสนอความเห็นต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อสั่งการ โดยให้กรมทางหลวงรื้อถอนอาคารที่พักผู้โดยสารไปสร้าง ณ จุดใหม่ ซึ่งคำวินิจฉัยฉบับนี้แสดงให้เห็นว่า คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ได้ให้การคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามผู้ได้รับความเดือดร้อนและเสียหายจากการอนุญาตหรืออนุมัติของเจ้าหน้าที่ต่อบุคคลใดแล้วมีผลกระทบต่อบุคคลอื่น

จากลักษณะของคำสั่งทางปกครองประเภทที่กล่าวมานี้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เรียกว่า “คำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อบุคคลที่สาม” และจากการที่ปัญหาของคำสั่งทางปกครองประเภทนี้ที่ขึ้นสู่ศาลยุติธรรมและคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ เป็นการแสดงให้เห็นถึงผลกระทบและความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อบุคคลที่สามซึ่งเกิดจากการทำคำสั่งทางปกครอง และเมื่อพิจารณาถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่สามจากการทำคำสั่งทางปกครองของเจ้าหน้าที่ตามแนวคิดการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง มีปัญหาที่ต้องพิจารณาว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 ในฐานะที่เป็นกฎหมายวิธีพิจารณาเรื่องในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองของประเทศไทยที่มีสถานะเป็นกฎหมายกลางและมาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติราชการ มีบทบัญญัติของกฎหมายที่ได้ให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิแก่บุคคลที่สามผู้ซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากการทำคำสั่งทางปกครองของเจ้าหน้าที่หรือไม่เพียงใด ทั้งนี้หากพิจารณาตามบทบัญญัติของ

กฎหมายในบทนิยามคำว่า “คู่กรณี” ตามมาตรา 5 ซึ่งหมายความถึง “ผู้ยื่นคำขอหรือผู้คัดค้านคำขอ ผู้อยู่ในบังคับหรือจะอยู่ในบังคับของคำสั่งทางปกครอง และผู้ซึ่งได้เข้ามาในกระบวนการพิจารณาทางปกครอง เนื่องจากสิทธิของผู้นั้นจะถูกระทบกระทบกระเทือนจากผลของคำสั่งทางปกครอง” จากบทนิยามนี้ เห็นได้ว่าเป็นปัญหาการตีความในความหมายของคำว่า “คู่กรณี” นี้ว่าจะมีความหมายครอบคลุมไปถึงบุคคลที่สามผู้ซึ่งอาจได้รับผลกระทบสิทธิจากคำสั่งทางปกครองหรือไม่ ทั้งนี้เพราะบทบัญญัติของกฎหมายไม่ได้กำหนดความหมายของบุคคลที่สามไว้อย่างชัดเจน อีกทั้งหากบทนิยามคู่กรณีมีความหมายครอบคลุมถึงสิทธิของบุคคลที่สามแล้วปัญหาว่าหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ นั้นได้รับรองสิทธิของบุคคลที่สามในการเข้าสู่กระบวนการพิจารณาทำคำสั่งทางปกครองไว้หรือไม่เพียงใด และบุคคลที่สามจะสามารถใช้สิทธิในความเป็นคู่กรณีตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ เพื่อใช้สิทธิในการป้องกันตนเองจากผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับตน จากการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ในการทำคำสั่งทางปกครองตามกฎหมายเฉพาะเรื่องได้แก่ไหนเพียงใด ซึ่งจากปัญหาความไม่ชัดเจนในแนวคิดและหลักเกณฑ์การคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามผู้ซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากคำสั่งทางปกครองในกฎหมายปัจจุบันที่มีอยู่ จึงเป็นปัญหาที่รอการศึกษาถึงแนวคิดและหลักเกณฑ์ในการให้ความคุ้มครองสิทธิแก่บุคคลที่สามให้เกิดความชัดเจน เพื่อนำแนวคิดและหลักเกณฑ์ที่ได้มาปรับปรุงกฎหมายและพัฒนาหลักกฎหมายปกครองในการให้ความคุ้มครองสิทธิของประชาชนในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองของประเทศไทยต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงแนวคิดและหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามผู้ซึ่งได้รับผลกระทบจากคำสั่งทางปกครองในกฎหมายประเทศไทยที่มีอยู่ในปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาถึงลักษณะของคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อบุคคลที่สามและศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหาของกฎหมายประเทศไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันในการให้ความคุ้มครองสิทธิแก่บุคคลที่สามผู้ซึ่งได้รับผลกระทบจากคำสั่งทางปกครอง
3. เพื่อศึกษาถึงแนวคิดและหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองในต่างประเทศ โดยเฉพาะกฎหมายของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน เปรียบเทียบแนวคิดและหลักเกณฑ์ที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายประเทศไทย เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมนำมาปรับปรุงกฎหมายและพัฒนาหลักกฎหมายปกครองของประเทศไทยต่อไป

1.3 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะศึกษาถึงการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองจากการทำคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อบุคคลที่สามของเจ้าหน้าที่ โดยมีขอบเขตของการศึกษาในเรื่องของการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเชิงป้องกัน และการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเชิงแก้ไขภายในฝ่ายปกครอง ตามพระราชบัญญัติเฉพาะเรื่องต่าง ๆ ที่ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในการทำคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อบุคคลที่สาม และตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 โดยจำกัดขอบเขตไม่เข้าไปศึกษาถึงการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเชิงแก้ไขในส่วนของอำนาจตุลาการ

1.4 สมมติฐานของการศึกษาวิจัย

พระราชบัญญัติเฉพาะเรื่องที่ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในการทำคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อบุคคลที่สามและพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 ยังขาดแนวคิดและหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนตามหลักกฎหมายวิธีพิจารณาเรื่องในชั้นเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามผู้ซึ่งได้รับผลกระทบจากคำสั่งทางปกครอง

1.5 วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการค้นคว้าและวิจัยเอกสาร (documentary research) เป็นหลัก โดยศึกษาถึงแนวคิดและหลักเกณฑ์การคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามในเรื่องคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อบุคคลที่สาม โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบแนวคิดและหลักเกณฑ์ของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ตามกฎหมายวิธีพิจารณาเรื่องในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ค.ศ.1976 “Verwaltungsverfahrensgesetz vom 25. Mai 1976”

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงลักษณะของคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อบุคคลที่สาม
2. ได้ทราบถึงปัญหาการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ตามพระราชบัญญัติเฉพาะเรื่องที่ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในการทำคำสั่งทางปกครองและตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539

3. ได้ทราบถึงแนวคิดและหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามในชั้นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองในต่างประเทศ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงกฎหมายประเทศไทยให้มีความครอบคลุมคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามผู้ซึ่งได้รับผลกระทบจากคำสั่งทางปกครอง อีกทั้งยังได้แนวทางที่เป็นประโยชน์แก่ศาลปกครองในการนำแนวคิดและหลักเกณฑ์การคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามมาใช้ในการวินิจฉัยคดีประเภทคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อบุคคลที่สามและพัฒนาเป็นหลักกฎหมายปกครองต่อไป